

DÍSSZEMLE

SZALVAY MIHÁLY
vezérőrnagy

UJONCFOGADÁS

FOGADJUK MÉLTÓ MÓDON AZ IFJÚSÁG LEGJOBBJAIT

A felszabadult magyar ifjúság legszentebb kötelességének tesz eleget, amikor bevonul katonai szolgálatra, hogy ő is megtanuljon mesterien bánni azzal a fegyverrel, amely részünkre is meghozta a szabadságot.

A Dicsőséges Szovjetunió Hadserege, amely hazánkat felszabadította a német fasiszta megszállás alól és velük együtt kiűzte a reakciós magyar kormányt, megadta azt a lehetőséget, hogy Pártunk és Rákosi elvtárs vezetésével a dolgozó magyar nép nemcsak a romokat takaríthatta el, hanem a dolgozó magyar nép boldog szocialista államának építésébe kezdhetett.

Ebből az országépítő munkából a dolgozó magyar ifjúság derekasan kivette a részét úgy kollektíven, mint egyénileg. Ott látjuk őket a romok között, a brigádokba, s ott látjuk őket a sztáhanovista-mozgalom élenjárói között, akik hazánkban a Szovjetunió dolgozóinak példáján lelkesülve igyekeznek meghonosítani a magasabb szocialista termelési formát.

1950 APRILIS 4.

A dolgozó magyar ifjúság nemcsak termelés terén ment előre, felszabadulásunk óta nagyfokú szocialista öntudatot sajátított el, és mind erősebben bontakozik ki benne a szocialista haza iránti szeretet.

Az ifjúság mind nagyobb tömegében fejlődik ki az a tudat, hogy boldog jövőt csak úgy tudja biztosítani, ha a hős komszomolok példáját követve párosítja a szocialista öntudatot, a békét biztosító Sztálini hadi tudománnyal.

Ujonc bajtársainkat, akik Farkas Mihály vezérezredes, honvédelmi miniszter rendeletére bevonulnak, az az öntudatos tettvágy hatja át, hogy bátor, öntudatos, hűséges katonái legyenek szabad hazájuknak és annak a hatalmas tábornak, amely biztosítja a békét, élén a legyőzhetetlen Szovjet-unióval.

Tiszt, tisztelnyettes és tisztos bajtársak! Az ujonc fogadással kapcsolatban nagy és felelősségteljes feladat vár ránk.

Ennek a feladatnak csak akkor tudunk igazán eleget tenni, ha áthat bennünket Sztálin elvtárs ama mondása, ahol az emberről, mint a legdrágább kincsről beszél.

Felszabadulás óta országunkban is nagy érték lett az ember és ezt a nagy értéket bízta ránk Pártunk, a dolgozó magyar népünk, hogy formáljuk és őrködjünk felettük, mint szemünk világára.

Az eddigi ujonc bevonulásoknál számoltunk-e ezzel? Nem, bajtársak, nem számoltunk, tisztel a kivételnek, megelégedtünk azzal, hogy fogadtuk úgy ahogyan az ujonc bajtársakat, s másnap már megelégedtünk arról, amit az ujonc bajtársaknak ígértünk, de ők nem felejtették el, érezték, hogy a szó és tett között különbség van.

Ennek meg kell szűnni, mert az ujonc és a fölérendelt — legyen bármilyen rangban is — ugyanaz a hús és vér, mindannyian a magyar dolgozó nép gyermekei. Az a rang, melyet pártunk és dolgozó népünk bizalmából hordunk, súlyos kötelességeket ró reánk.

Az ujonc bajtársak többször tanubizonyságát adták annak, hogy fegyelmezett, jó katonák akarnak lenni, hogy ez mégsem sikerült, ez nem tőlük függött teljes egészében.

Farkas Mihály vezérezredes bajtárs a parancsnokok részére biztosította azokat a lehetőségeket, amelyek segítségével ki lehet nevelni az öntudatos, vasfegyelemmel rendelkező harcost.

Rajtunk mulik csupán, hogy ezeket a segédeszközöket és azokat a főerőket, amiről még nem is beszéltem, vagyis a Pártot és politikai tisztii intézményt jól illesszük be a kiképzésbe, mert így az eredmény nem kétséges.

Az idáig tapasztaltak, sajnos, azt igazolják, hogy még sok a tennivaló, sokat mulasztottunk. Hogyan okuljunk a hibákon, amiket idáig már az ujonc bevonulásnál elkövettünk azzal, hogy az ujoncokat nem fogadtuk úgy, mint ahogy azt ők elvárhatták volna tőlünk.

A bevonuló ujoncok már bevonulásuk előtt tudják azt, hogy a katonai élet keretek közé van szorítva, amit a Szolgálati Szabályzat szentesít. Az ujonc bajtárs tudja azt, hogy alárendeltségi viszony van és azt is, hogy kötelességei vannak. Azonban azt is tudja, hogy jogai is vannak és elsősorban arra formál jogot, hogy a föléje rendelt gondoskodjék róla, rendszeresen oktassa és tanítsa.

Itt történt a súlyos hiba, hogy kihagytuk a rendszert, az ujoncokat nem oktattuk rendszeresen tennivalóikra, és különösképpen nagy mulasztás történt legtöbb helyen a kezdet kezdetén a *szoba-rendnél*, amelyet csak felületesen oktattak.

Az alapállás hibás oktatása, a puska hordmódja, az őr- és belszolgálat oktatásának hiányossága.

A tüzelőállás helytelen elfoglalása. Ennek az lett a következménye, hogy rossz löveredmények mutatkoztak.

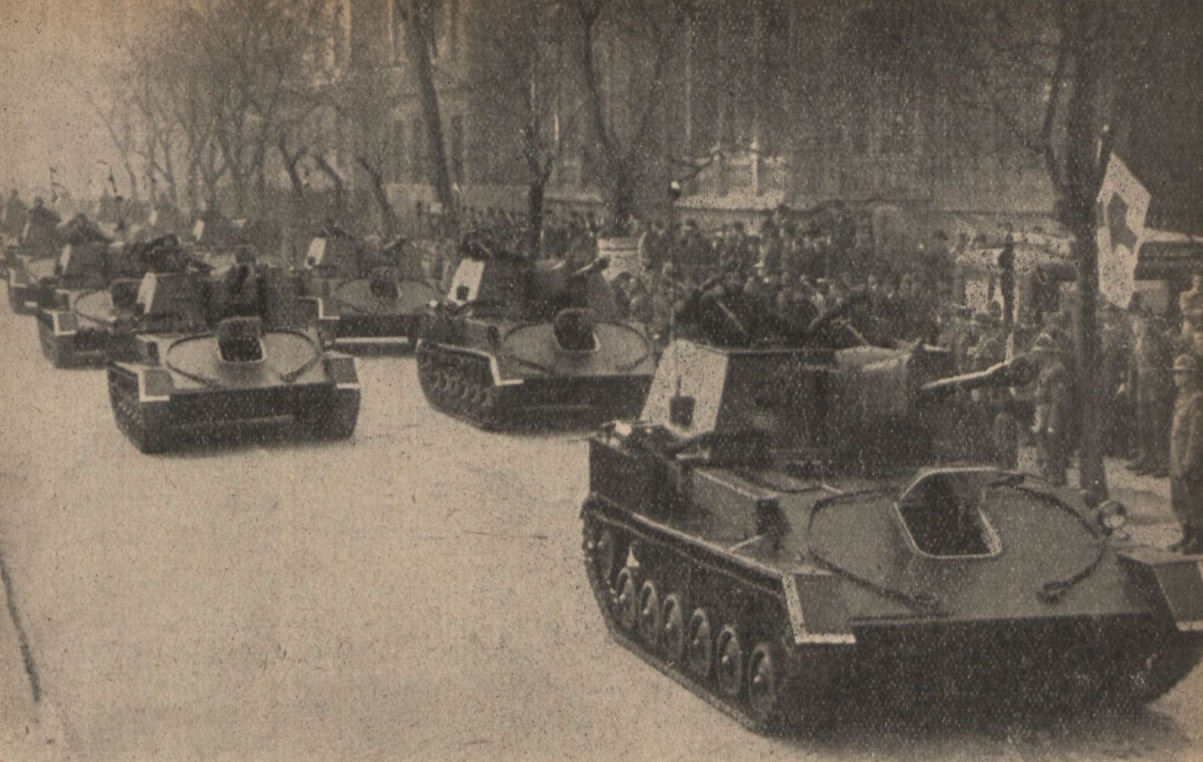
Amikor a szemlélő alkalmával ezek a hiányok felszínre kerültek, a legtöbb parancsnok úgy akarta a hiányosságokat megszüntetni, hogy a fenyítések sorozatát zúdította a bajtársakra. Nem vette észre, hogy a nemtudás és fegyelmezetlenség abból származik, hogy az ujonc bajtársak nem kapták meg a rendszeres oktatást. Ennek az lett a következménye, hogy egyes alakulatoknál már több fenyítés volt mint a létszám.

A fenyítés egyik eszköze a fegyelem megszilárdításának, de korántsem az egyedüli és mégcsak nem is az első.

A Miniszter Bajtárs parancsát, amely kimondja, hogy a vasfegyelmet minden eszközzel meg kell teremteni, én úgy értem, hogy az ujonc fogadás pillanatától, tőlünk el nem szakadva, a Szolgálati Szabályzat utasításait betartva, nevelem alárendeltjeimet.

Az alaki kiképzéstől kezdve minden segédletet rendszeresen felhasználók, lépésről-lépésre állandóan ellenőrzöm az ujonc bajtársat, míg vérvé nem válik a rend.

Ha az alparancsnokok, de a parancsnokok is mind katonailag, mind politikailag minden bajtárs életét figyelni és irányítani fogják, úgy a honvéd bajtársak azért hálásak lesznek. Hálájukat tanulással fogják viszonzni

DÍSSZEMLE

1950. ÁPRILIS 4.

és az a katona, amelyik szorgalmasan tanul és helyesen sajátítja el az oktatandó anyagot, ott a fegyverem is meg fog szilárdulni és az egyes parancsnokok véleménye is meg fog változni a fenyítésről, amikor is több fenyítést javulásnak nevezik.

A fenyítést nemcsak mérni kell alkalmazni, hanem azt teljesen úgy kell alkalmazni, ahogy a Miniszter Bajtárs mondta, hogy a fenyítés egyben nevelő hatású legyen.

Ha a parancsnokok első naptól kezdve bátran, határozottan fognak fellépni az újonc bajtársakkal és fáradhatatlanul oktatni fogják őket, úgy az újonc-fogadás emlékezetes lesz minden bevonuló számára. Olyan felejthetetlen ünneppé lesz, amely emlékeztetni fogja élete egyik legszebb napjára, bajtársaira, elvtársaira és nem utolsósorban parancsnokaira.

Tiszt, tiszthelyettes és tisztos bajtársak egy pillanatra sem feledkezzenek meg arról, hogy személyes példájukat alárendeltjeik minden esetben utánozni igyekeznek, ezért személyes példájuk olyan legyen, mely emeli a harcosok erkölcsi színvonalát, amely bátorságot, büszke öntudatot fejlesszen ki bennük.

Minden bajtárs legyen büszke arra, hogy tagja lehet a demokratikus néphadseregnek, akikre a Haza a dolgozók legszentebb ügyét a szabadság és a függetlenség őrzését bízta.

**Éljen és viruljon
a szovjet és magyar nép örök barátsága!**